

[Kristen Amby.]

Frighed. Det er ikke mange Ord, men Indholdet maa forstaas ligesom Atlanterhavsdeklarationens udførlige Bestemmelser som et Tilsagn om, at Verdens Raastoffer skal være tilgængelige for alle Medlemmerne af Nationernes store Familie, og at den Aarsag til Krig, der ligger i den økonomiske Ulighed Nationerne og Magterne imellem, skal fjernes. Derfor er der Grund til at tro, at det Fundament, der er lagt for Pagten, er solidere, end tidligere Fundamenter var.

Altsaa, med Hensyn til Formaalet, den deri udtrykte Vilje til Sikkerhed og Samarbejde og Højnelse af den almindelige Velstand, er der ingen Tvivl. Formaalet er klart udtrykt i Pagten. Men er saa Midlerne, Pagtens Indhold, Pagtens Bestemmelser, egnede til at virkeliggøre dette Formaal? Jeg tror, at man — saadan er det i alt Fald gaaet mig, efter at jeg har gjort mig bekendt med Pagtens Bestemmelser og læst den igennem, søgt at forstaa den — maa svare et absolut Ja. Pagtens Indhold og Bestemmelser er virkelig egnede til at virkeliggøre det Maal, Pagten sætter sig. Den højtærede Udenrigsminister og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har gjort Rede for, hvordan den er bygget op til Forskel fra den tidligere Nationernes Pagt. Der er peget paa den Forskel i Pagtens Favør, at der nu ikke kræves Enstemmighed til en Beslutning, nu kræves der, for saa vidt det drejer sig om Beslutninger, som skal træffes af Sikkerhedsraadet, kun en kvalificeret Majoritet, selv om de 5 store Magter skal være med. Med Hensyn til andre Beslutninger, der skal behandles i det økonomiske og sociale Raad, drejer det sig om rene Flertalsbeslutninger. Det er dog et meget stort Fremskridt i Retning af Effektivitet i Afgørelserne, i Retning af at gøre Midlet brugbart.

Men det er jo rigtigt, som det er sagt før — det kan gentages —, det maa man se lige i Øjnene, at Pagten bygger paa, at de 5 store Magter maa holde sammen, og det kan i øvrigt ogsaa siges, at kan de ikke det, saa Gud bedre Verden. Jeg havde nær sagt, at det næsten var ligegyldigt, hvordan Pagten blev skrevet eller ikke blev skrevet, hvis der ikke var denne, ikke blot i dette Øjeblik, men gennem Aar udtrykte Vilje til Samarbejde for Fred og Sikkerhed, for Højnelse af Menneskenes Kaar. Er der ikke det hos alle de afgørende Faktorer, har Verden intet Haab. Men dertil kommer, at jeg ikke kan finde det stridende mod demokratiske Forudsætninger, at disse Magter har den Magt, som nu er tillagt Sikkerhedsraadet. Disse Magter har paataget sig

en Pligt, som ingen kunde tvinge dem til at paatage sig; det er frivilligt de har gjort det, de har ikke været under Pression af nogen Art, og jeg finder det rigtigt, at den frivilligt paatagne Forpligtelse og de deraf følgende Byrder knyttes paa det nøjeste sammen med Magten og det dermed følgende Ansvar. Og dermed er ikke sagt, at man gør sig til Korrektorer for Verden, naar man indbyder den øvrige Verden, de smaa Stater til at være med i Arbejdet paa at skabe og bevare Sikkerheden og Freden. Pligt og Ansvar følges paa det nøjeste.

Jeg maa maaske indskudsvis sige til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at det er rigtigt og naturligt, som han sagde, at vort Forsvar faar en anden Karakter, fordi det sættes i klar Relation til vor Pligt som Medlem af Nationernes Forbund. Det er rigtigt, det er ligetil. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch mente, at det derved fik en større Rationalitet. Jeg maa maaske heroverfor hævde, at det i Virkeligheden ogsaa var Meningen med visse Bestemmelser i Folkeforbundspagten, at man skulde stille Styrker til Raadighed. Det var det ene, man kunde hævde. Men man vil dernæst se, at det i den foreliggende Pagts Artikel 51 hedder:

„Intet i nærværende Pagt skal indskrænke den naturlige Ret til individuelt eller kollektivt Selvforsvar i Tilfælde af et væbnet Angreb mod et Medlem af De Forenede Nationer, indtil Sikkerhedsraadet har truffet de fornødne Forholdsregler“

o. s. v. Jeg understreger dette, fordi jeg nødig vil have, at det danske Folk skal sige: Ja, nu er det os en paalagt international Pligt, og vi maa naturligvis gøre, hvad Pligten forlanger, baade betale og stille Styrker til Raadighed — men det er egentlig det Forhold, vi har til det. Jeg tror ikke rigtig paa et Forsvar, medmindre — om jeg saa maa sige — Sind og Hjerte ogsaa er med deri, og jeg vilde finde det naturligt, om man, ikke just krævede, men forudsatte, at de enkelte Nationer havde Styrker til Raadighed, saaledes at de dog i første Omgang, før Sikkerhedsraadets forskellige Beslutninger kan komme til Udførelse, kan imødegaa et Angreb. Der er maaske mindre Rimelighed i at paakalde andres Hjælp i første Omgang, hvis man ikke i samme Øjeblik er villig til — i den Udstrækning man kan det — at hjælpe sig selv.

Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde, at det fremgaar af Pagten, at regionale Aftaler af den ene eller den anden Art, naar de falder ind under